

R. IOSEPHI AL-
BONIS, R. DAVIDIS KIMHI,
ET ALIJS CVIVSDAM HEBRAEI
*anonymi argumenta, quibus nonnullos fidei
Christiane articulos oppugnant.*

G. GENEBRARDO B. A. THEOLO-
GO INTERPRETE.

Ad eorum singulas disputationes eiusdem interpretis responsa, in
quibus multa de Deo, de Tribus diuinitatis hypostasibus, de
Christo, Eucharistia, lege, Euāgelio, & mysteriis similibus, quo-
rum nomenclaturam extrema pagina exhibet, pertractantur.

Liber vel illo solo utilis, quòd multa, aduersus recens TRINI-
TARIORVM dogma, hoc infelici æuo, in Lituania & Po-
lonia de tribus diuinis essentis atque diis excitatum, declarat.

PARISIIS,

Apud Martinum Iuuenem, sub insigni D. Christo-
phori è regione gymnasi Cameracensium.

M. D. LXVI.

ANTONIO DV PRAT AB-
BATI DE BON LIEV MECOENA-
ti suo G. Genebrardus Theologus.

VT apud me retractarem, quæ superiori-
bus annis in nostris scholis Theologicis
de natura Dei, de Trinitate, de Lege, de
Euangelio, de Sacrificiis, & compluribus
aliis disputauimus, animam lubens con-
uertit ad eorū defensionē, quæ contrā Iudæorum Rabbini
obiiciūt. Auxerunt ardorē infælices illæ Trinitariorū, siue
Tredentiarum turbae, quibus in regno Poloniae & magno
litvania ducatu Gregorius Paulus, Cazanonius, Homa-
nus, Paclesius, Stanilaus Lutomierus, eorūque administri
seditiosissimis de S. Trinitate concionibus ac libris canūt
classicum, post tot ab Arrianis aut etiam à Philoponianis
toto orbe profligatis sæcula. Et quamquam aduersus istos,
si pergant furere (pergent autem, ni Deus reprimat, quo-
niam solutus est Sathanas) differendi aliquandò amplior
locus dabitur, tamen presentem occasionem prætermitte-
re nolui, ut vno conflictu duo monstra Dei ope, de cuius
causa agitur, si non domarem, certè auertere conarer.
Hunc autem laborem neutiquam esse fructuosum, nullo
pacto mihi persuadere possum, quippè cū sperem hinc
multos exprompturos arma, quibus cum Iudæis (ut mis-
sos faciam, quos modo nominavi, Trinitarios) Venetiis,

R. IOSEPHI ALBONIS, CONTRA Christianos disputatio, quæ est caput 25. orationis tertiæ libri, quem de **ספר** seu articulus legis Mosaicæ conscripsit.

Disputavit mecum Christianorum sapietum vnus Hebr. Nohaud vulgariter eruditus, *zercorum.* dicens rem quamque explorari ex causis suis materia, forma, efficiente, fine, legem autẽ Mosis in omnibus his, cum ad illas *exigitur, imperfectam re-*

periri. Ex parte quidem materiæ, quòd in illa sint narrationes atque sententiæ alienæ, quæ legis rationem subire non possunt, hoc est, quæ ad vitam moderandam & dirigendam minimè pertinent. Contrà in lege Iesu nihil extare, quod legis appellatione non censeatur. Ex parte verò efficientis, quoniam Mosaïca, mysteria diuina, quæ Trinitatem insinuant, occulta admodum præterit. Fieri enim non posse, vt per eam perfectio conditoris, qualitatesque eius aliquo modo intelligantur. Dicebat autem hoc intelligi ex Nazareni lege, quæ explicatè doceret Deum esse Patrem, Filiũ & Spi-

AD IVDÆI ALBONIS SVPER-
riora capita responsio.

Christum quidem legem, quam iu-
 stis de causis Euangelicam appel-
 lamus, per se non dictasse clarius
 est, quam vt negari possit. Aposto-
 los autem, quæ ab eo tam publicè
 quam priuatim exceperant, fideliter & ore & ta-
 bulis expressisse, quis nisi impudens in cōtrouer-
 siam vocauerit? Extant in testimonium, eorum li-
 bri, qui quia à rudibus & indoctis ita eruditè &
 sapienter literis consignati sunt, vt totum orbem
 in sui peruestigationem & contemplationem ra-
 puerint, non nisi afflatu Dei conscribi potuisse
 certum est, vt te tuisque similes planè cæcatos o-
 porteat, qui tam fulgentem doctrinæ lucem ipso
 claro meridie multo illustriorem non cernitis.

*De Euan-
 gelio.*

Huiusmodi scripta tibi non videntur leges, quia
 aliam dicendi formam, quam duæ apud vos, aut
 apud Græcos decem tabulæ præferunt. Nimirum
 omnia in eis cuperes plena minis & fulminibus,
 vbi homines promissionum blanditiis nollent in-
 citari. Atqui alia longè est ratio legislatoris no-
 stri & cæterorum, de quibus illud poëticum iure
 vsurpari potest, Oderint dū metuent. Nobis enim

NON

RESPONSA SIMVL ET ARGV-
 menta, quæ Rabbi David Kimhi contra Christia-
 nos suis ad Psalmos Commentariis inseruit.

Quarè Iremuerunt, Psal. 2.

NAzareni exponunt de illo homine.
 Versus autem, quem ad suæ senten-
 tiæ confirmationē adducunt & quo
 nituntur præcipuè, est, *Dixit Domi-
 nus ad me, Filius meus es tu.* Non e-
 nim, inquit, pronuntiare licet Filium Dei purū
 esse hominem, cum præsertim Filius eiusdem sit
 speciei, atque Pater. Improbè enim equum Rube-
 nis filium dixeris. Quo fit vt eum, cui dixit Deus,
Filius meus es tu, eiusdem cum ipso essentia, deūm-
 que pariter esse necessarium sit. Præterea Ego, in-
 quit, *Hodiè genui te.* oportet autem genitum esse
 de specie naturaque gignentis.

Tu verò respōde diuinitati nec Patris, nec Filij
 nomen conuenire.

2 Diuinitas enim siue Deitas non diuiditur.
 Nam non est corpus, vt diuidatur, sed est vnum a-
 liquid omnibus vnitatis modis atque rationibus.
 Non multiplicatur, non diminuitur, partitioni ob-
 noxia non est. Deinde obiice illis Patris & Filij
 leges.

3 Pater

OBIECTA HEBRAEO-

RVM EX IPSORVM VER-

*naculis Latina facta, & breuissimè
confutata.*

*Q*uare, Quonam pacto dicitis Iesum
venisse vt cōseruaret homines à sce-
leribus, & illos eriperet è Gehen-
na, cum ipse interitu suo peccatum
Iudæorum, qui in crucem egerunt
eum, auxerit? Nullum enim facinus grauius atten-
tari potest, quàm Dei crucifixio.

*R*espondeo, Causa tanti sceleris nõ Christo no-
stro assignanda est, sed Iudæis ipsis, qui sponte necè
Christo consciuerunt, nisi fortasse ex cōsecutione,
seu (vt Græci loquuntur) κατά συμβεβηκός. Quo-
niam, dum sponte oblatam salutem noluerunt re-
cipere, factum est, Dei iudicio æquissimo, vt pœ-
nas capitales dependerent. Tale quid extat in no-
stri Lucæ euangelio, *Hic positus est in resurrectionem*
(proprie & κατά ἑαυτῶν) *atque ruinam multorum.*
(κατ' ἄλλοις.) Quod enim Christus quibusdam rui-
næ est, non est eius finis & institutum: nam non ve-
nit ad perdendū. Quod verò alijs resurrectioni &
saluti, est eius proprius finis & destinatio. Venit
enim

Lucæ 2.

**ORATIO, QUAM PRO IV-
DAEIS QUIDAM EORVM AD
nostram religionem conuersus, ad Deum misericor-
diarum patrem, tam piè vehementerque habuit, vt
eam de Hebraeo vertere, quàm aliam de integro cu-
dere potius duxerim.**

OBSECRO domine, Deus propitia-
tionis & creator misericordiarum,
qui geris te in omnem ætatem & æ-
tatem benignè atque misericordi-
ter, qui eleuatus es supra omnes al-
titudines. Obsecro Deus maiestatum, superans om-
nes laudationes, corona millium myriadum ad-
ornatus, recordare congregationis tuæ, quam pos-
sedisti ab antiquo, & memento iuramenti, quod
deierasti patribus nostris, atque voti, quod promi-
sisti illis. Inspice quæso in Christum tuum, qui ab
illorum nepotibus exortus est, quémque dedisti ve-
lut oblationem holocausti, in expiationem iniqui-
tatum nostrarū, & illustra oculos cæcorum isto-
rum, ac tribue illis apertionem cordis, intelligen-
tiæ & cognitionis, vt intelligant te fontem vitæ, vt
agnoscant cuncti terrarū populi te esse Deum so-
lum, qui facis mirabilia omni tempore, vti fecisti
patribus nostris à diebus priscis. Scio equidem te
non appetere mortē mortui peccatoris, sed potius
vt auersus à sua scelerata agēdi ratione viuat. Pre-
cor igitur domine Deus, oro, obsecro ego seruus
tuus, pro populo tuo Israël, misericorditet inclina
domine